

PISMO PODPORE AHMADU SHAMIEHU

Ahmad Shamieh je star 46 let. Ima ženo in pet otrok, ki jih že poltretje leto ni videl. Je avtoklepar, pred tem pa je opravljal tudi poklic frizerja in trgovca.

Ahmad je kot begunec po t.i. humanitarnem koridorju pred več kot letom in pol prišel iz Sirije, kjer so njemu in njegovi družini v mestu Daraya leta 2012 v bombnem napadu uničili hišo. Potem ko niso bili varni niti v mestu Qudssaya, kamor so zbežali, in ko po treh letih življenja v težkih razmerah in izbruhu novih spopadov niso uspeli pridobiti viz za Turčijo, so zbrali denar, da bi se lahko Ahmad odpravil v Evropo in zaprosil za azil, v upanju, da bo tako našel varno in legalno pot iz države za svoje hčere.

V Slovenijo je preko Grčije (kjer ni bilo možno zaprositi za azil) pripotoval v veliki skupini beguncev, ki jih je spremljala lokalna policija, dokler se ta pot ni ustavila na avstrijski meji, od koder so ga poslali v zaprti center za tujce v Postojni. V strahu, da ne bo poslan nazaj, je policijo takoj zaprosil za azil in od februarja 2016 živi v azilnem domu v Ljubljani.

Ahmad, ki mu je vojna močno načela psihično in fizično zdravje, se je naučil dobro govoriti slovensko in takoj je postal pomemben podpornik slovenskim prostovoljcem – organiziral je številne izlete za begunce, zagnal brezplačna kosila za socialno ogrožene, ljudsko brivnico ... Bil je med organizatorji, ki so postavili na noge bodoči migrantski center 'Ambasada Rog', bil je ključen člen pri izvedbi dveh večjih projektov ministrstva za kulturo, trenutno pa je aktiven pri ustvarjanju migrantske radijske oddaje in pri vzpostavitvi mednarodne knjižnice. Zaradi njegove edinstvene vloge v lokalni skupnosti je Ahmad postal predmet dveh koprodukcijskih filmov v okviru evropskih projektov, nastaja pa tudi daljši dokumentarni film o njegovem delu. Njegovi programi so naleteli na veliko zanimanja mednarodnih organizacij, ki se ukvarjajo z integracijo, v svojem obisku nekdanje tovarne Rog pa je evropski komisar za človekove pravice Nils Muižnieks tovrstno vključevanje migrantov ocenil kot »ključno, da bi lahko potekala integracija in bi se premagovali predsodki«. Tako je Ahmad postal svetel zgled integracije in nepogrešljivi ljubljanski obraz, na katerega se danes obračajo številne organizacije. Vzljubil je svojo novo domovino in se na vso moč trudi prispevati k skupnosti in medkulturnemu razumevanju.

Država Slovenija pa Ahmada kljub zgoraj napisanemu na podlagi *Dublinske uredbe* v naslednjih dneh namerava deportirati na Hrvaško. Ahmad na Hrvaškem ni prebil niti ene ure, v *Dublinu* pa niti ene minute. Želi pa si še naprej živeti v Sloveniji, kjer biva že od februarja 2016, kjer se je naučil jezika, kjer ima prijatelje, kjer se počuti dobro in kjer si je povrnil vsaj nekaj tistega dostojanstva, ki sta mu ga vojna in hladno birokratsko razčlovečenje v zadnjih letih odvzela.

Zato (tudi) v Sindikatu Glosa pozivamo Ministrstvo za zunanje zadeve RS, da dokaže, da za hladnokrvnim državnim aparatom vendarle še obstajajo ljudje, da kot taki upoštevajo načela hitre, enakopravne in humanitarne obravnave in da uporabijo diskrecijsko klavzulo, ki je v ta namen zapisana v Dublinski uredbi!

Ahmad je v tem času postal integralni del naše skupnosti, obogatil je naš kulturni prostor in zato od Ministrstva za notranje zadeve RS pričakujemo, da takšnemu človeku omogoči vsaj tisto najmanj, kar mu je dolžno omogočiti. Da lahko ostane v Sloveniji in si tu ustvari človeka vredno življenje!